

N:o 95.

*Af Herr **Jakob Erikson:** Om ändring i § 3 i Kongl. förordningen den 31 Oktober 1873 angående främmande trosbekännare och deras religionsöfning.*

Med det vaknade intresse för religiösa frågor, som i synnerhet på senare tid gifvit sig till känna i vårt land, följer individens kraf på frihet att i de ting, som röra hans förhållande till Gud, tro, bekänna och handla som hans öfvertygelse och samvete bjuda. Oförbehållsamt uttalar ock vår grundlag sitt erkännande af denna individens rätt. Religionsfrihetens grundsats har vidare inom vår lagstiftning fått ett erkännande särskildt uti Kongl. förordningen af den 31 Oktober 1873, angående främmande trosbekännare och deras religionsöfning.

Med alla sina förtjenster är likväl nämnda Kongl. förordning besvärad af många felaktigheter. Till dessa senare anser jag höra den inskränkning i friheten att ur svenska kyrkan utträda, som ligger deri, att sådant utträde icke beviljas andra än dem, hvilka uppgifva ett visst samfund, till hvilket de vilja öfvergå. Denna inskränkning åsyftar uppenbarligen att med eller mot den utträdessökandes vilja sörja därför att han blir fortfarande föremål för ett direkt inflytande från kristendomen, hvilket vore i hög grad beröfvärdt, strede det blott icke mot den grundsats, hvarom jag här ofvan talat.

Huru olämpligt ofvan påpekade stadgande är för vinnande af angifna syftet, framgår tydligt deraf, att detta stadgande alldeles icke lemnar någon garanti för att den, som uppgifver sig vilja öfvergå till ett annat trossamfund, verkligen inträder i detta samfund. Att det går för sig att på så sätt kringgå lagen, derpå skulle det icke vara svårt att anföra exempel. Kommer härtill att de allra fleste sådana samfund af inträdessökande fordra vissa qva-

lifkationer, och det därför alldeles icke kan tagas för gifvet, att en person vinner inträde i ett af honom uppgifvet samfund blott därför att han *vill* öfvergå till detsamma, och besinnar man vidare att sådana samfund rätt ofta från sig afskilja medlemmar, hvilka bryta mot vid sitt inträdande afgifna förbindelser eller föra ett oskickligt lefverne o. s. v. — öfverväger man allt detta, så blir det säkert klart, att en så beskaffad lagbestämning som den ofvan omtalade är både obehörig och ur praktisk synpunkt värdelös.

Då det vidare hvarken för kyrkan eller individen sjelf torde vara gagneligt, att den förutnämnda inom sig qvarhåller personer, som alldeles icke gilla hennes läror, utan snarare ett sådant qvarhållande är egnadt att främja skrymteri, samt då hvarje försök att med användande af lagens vapen återföra den förvillade nu mera inför allmänna opinionen gäller som förföljelse, tager jag mig härmed friheten föreslå,

att Riksdagen ville besluta det sådana förändringar göras i § 3 af Kongl. förordningen af den 31 Oktober 1873, angående främmande trosbekännare och deras religionsöfning, samt öfriga delar af samma förordning, att det varder hvarje medlem af svenska kyrkan, som sådant önskar, medgifvet att på anmälan hos vederbörande kyrkoherde få utträda ur kyrkan, utan att behöfva uppgifva sig vilja öfvergå till något annat samfund.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 29 Januari 1885.

Jakob Erikson.